

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoPr/3/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6113222510
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 08. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6113222510.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a sudcov JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Petra Priehodu v právnej veci žalobcu X. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. K. XXX/X, S., proti žalovanému STD DONIVO odštepný závod Banská Bystrica, so sídlom Zvolenská cesta 165, Banská Bystrica, IČO: 31 678 343, v konaní právne zastúpený AK NOVIKMEC, s. r. o., Advokátska kancelária so sídlom Rázusova 125, Vranov nad Topľou, IČO: 36 868 701, o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 20Cpr/5/2013-198 zo dňa 14. 01. 2016,

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru sumu 2 274,49 €, v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 142,30 €, v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. Okresný súd mal za nesporné, že došlo k neplatnému skončeniu pracovného pomeru, pričom čiastočným rozsudkom č. k. 20Cpr/5/2013-63 zo dňa 21. 01. 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25. 03. 2014 rozhodol, že skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe dané žalobcovi listinou zo dňa 07. 08. 2013 je neplatné a pracovný pomer trvá. Poukázal na to, že žalobca oznámil žalovanému, že trvá na ďalšom zamestnávaní listom zo dňa 17. 08. 2013, žalobca nastúpil u žalovaného do práce dňa 22. 01. 2014 a preukázateľne bol zo strany žalovaného vyzvaný na nástup do práce na pojednávaní dňa 21. 01. 2014. Súd potom priznal žalobcovi náhradu mzdy odo dňa oznámenia, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do dňa nástupu do práce do dňa 22. 01. 2014 vo výške 2 274,49 € brutto podľa znaleckého posudku, keďže výpočet podľa znaleckého posudku medzi účastníkmi konania sporný nebol. O trovách konania rozhodol podľa §-u 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (platného a účinného v čase rozhodovania okresného súdu) a priznal žalobcovi cestovné verejným hromadným dopravným prostriedkom za dni 21. 01. 2014, 01. 04. 2014, 19. 08. 2014 a 14. 01. 2016 spolu 62,40 € a stratu na zárobku za dni pojednávania spolu vo výške 79,90 €. Hoci žalobca požadoval cestovné osobným motorovým vozidlom, súd zistil, že žalobca sa mohol dostať na pojednávanie autobusovou dopravou, pričom okolnosti prípadu ani zdravotný stav žalobcu si nevyžadovali priznanie cestovného osobným motorovým vozidlom.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný. V podanom odvolaní uviedol, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, závery súdu nie sú dostatočne odôvodnené a uvedené odôvodnenie je nezrozumiteľné, a preto považuje rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné. Žalovaný v písomnom podaní zo dňa 10. 01. 2014 uznal žalobcom uplatnený

nárok v časti týkajúcej sa určenia, že skončenie pracovného pomeru v skúšobnej dobe listom zo dňa 08. 08. 2013 je neplatné, keďže toto bolo žalobcovi doručené po uplynutí skúšobnej doby a v konaní zostala sporná otázka výšky náhrady mzdy podľa §-u 79 zákona č. 311/2001 Z. z., ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi. Okresný súd žalobcovi priznal nárok na zaplatenie náhrady mzdy za obdobie od 17. 08. 2013 (doručenie oznámenia o trvaní na ďalšom zamestnávaní zo strany žalovaného) do 22. 01. 2014 (deň nasledujúci po dni, kedy podľa názoru súdu žalovaný prvýkrát vyzval žalobcu na nástup do práce, t. j. na pojednávaní dňa 21. 01. 2014). Okresný súd pritom absolútne nezohľadnil námietky žalovaného prednesené v konaní, ako ani iné listinné dôkazy svedčiace v jeho prospech, ktoré práve takýto postup pri vyčíslení náhrady mzdy vyvracali. Poukázal na znenie ust. §-u 79 Zákonníka práce, podľa ktorého náhrada mzdy patrí zamestnancovi od dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci. V zákone sa priamo nespomína povinnosť zamestnávateľa preukázať spôsobom zamestnanca na nástup do práce vyzývať. Žalovaný však napriek tomu vykonal všetky možné úkony, aby sa so žalobcom skontaktoval a oznámil mu, že môže ďalej vykonávať prácu. Žalobca to však úmyselne ignoroval a stránil sa akéhokoľvek kontaktu so žalovaným. Správanie žalobcu vôbec nenasvedčovalo tomu, že ako zamestnanec mal skutočne záujem zotrvať u zamestnávateľa v pracovnom pomere a naďalej vykonávať prácu v zmysle pracovnej zmluvy. Žalobca totiž ešte dňa 12. 08. 2013 zaslal žalovanému všetky predmety, ktoré mu boli zverené za účelom riadneho výkonu zamestnania (služobný telefón, kreditná karta

a pod. ...). Od tohto dňa so žalobcom nebol možný žiadny ďalší kontakt, napriek tomu, že žalovaný mu mal záujem pridelovať prácu v zmysle pracovnej zmluvy. Keďže žalobca odovzdal firemný mobilný telefón, žalovaný sa ho pokúšal kontaktovať na jeho súkromné číslo, ktoré žalobca uviedol pri nástupe do zamestnania (v konaní preukázané osobným dotazníkom). Pokus o viacnásobný kontakt zostal neúspešný a osoba, ktorá telefón s uvedeným číslom obsluhovala, sa počas všetkých pokusov prezentovala ako osoba odlišná od žalobcu. Z odpovedí tejto „neznámej“ osoby je však zrejmé, že žalobca sa úmyselne stránil kontaktu so žalovaným práve z dôvodu, aby mohol popierať doručenie oznámenia v zmysle §-u 79 ods. 1 Zákonníka práce o možnosti ďalej vykonávať prácu v zmysle pracovnej zmluvy. Týmto chcel zrejme dosiahnuť natiahnutie časového obdobia, za ktoré by mu mala patriť náhrada mzdy. Ako príklad v konaní uviedli aj odpoveď žalobcu na sms správu, ktorou ho odporca vyzýval na nástup do zamestnania dňa 13. 12. 2013. Zo znenia citovanej správy jednoznačne vyplýva, že nech má uvedený mobilný telefón k dispozícii či už žalobca, alebo ktorákoľvek iná osoba, cieľom žalobcu bolo zamedziť možnosť akéhokoľvek kontaktu zo strany žalovaného, resp. vytvorenie klamlivého stavu, že žalobca stále nemá vedomosť o možnosti nástupu do práce a jej vykonávania v zmysle pracovnej zmluvy. Poukázal na to, že v zmysle „Manuálu vodiča MKD“ - vnútorného predpisu žalovaného je povinný bez meškania nahlásiť zmenu kontaktného telefónneho čísla, pričom navrhovateľ nielenže nekonal v súlade s týmto ustanovením, práve naopak úmyselne sa zbavil firemného mobilného telefónu, ktorý je práve na to určený a údajne aj svojho súkromného telefónneho čísla, aby ho žalovaný používajúc slova samotného žalobcu „neotravoval“. Okrem pokusov žalovaného oznámiť žalobcovi možnosť nástupu do zamestnania prostredníctvom mobilného telefónu, žalovaný samozrejme túto výzvu zaslal žalobcovi aj písomne, pričom žalobca nielenže uvedenú zásielku neprevzal, ale požiadal Slovenskú poštu o predĺženie odbernej lehoty na už uložených zásielkach, čím sa lehota predĺžila o ďalších 30 dní. Po vrátení zásielky ako „neprevzaté v odbernej lehote“ však bolo zrejmé, že žalobca túto zásielku prevzal, avšak keď si uvedomil, že je to zásielka od žalovaného, jej prevzatie zmaril. Na doručení je totiž žalobca riadne podpísaný s dátumom prevzatia 18. 11. 2013, tieto údaje sú následne prečiarknuté s poznámkou „prevzaté omylom“ a dodatkom „predĺžená odberná lehota“. Porovnaním podpisu na doručení s ostatnými podpismi žalobcu, či už na pracovnej zmluve alebo na samotnej žalobe, je však zrejmé, že sa jedná práve o jeho podpis, a teda zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote, ale jej prevzatie bolo navrhovateľom odoprené podľa §-u 34 zákona č. 324/2011 Z. z. zákona o poštových službách. Žalobca svojím správaním, a to vyhýbaním sa kontaktu so žalovaným, porušil základnú zásadu pracovného práva uvedenú v čl. 2 Zákonníka práce, zneužíval na škodu žalovaného svoje právo na priznanie náhrady mzdy až do času, keď mu žalovaný umožnil pokračovať v práci, pričom žalovaný mu pritom túto možnosť okamžite ponúkol, no žalobca vytrvalým odmietaním akéhokoľvek kontaktu so žalovaným umelo predlžoval túto lehotu, v dôsledku čoho mu súd nesprávne priznal náhradu mzdy až do 22. 01. 2014. Poukázal na rozsudok NS SR

5 MCdo 17/2008. Žalobca v konaní dostatočným spôsobom preukázal maximálny možný úmysel oznámiť žalobcovi záujem pridelovať prácu, pričom žalobca o tejto možnosti musel mať minimálne z dôvodu prijatých sms správ vedomosť. Sám žalobca navyše neurobil nič preto, aby mu bola práca v zmysle pracovnej zmluvy pridelovaná. Pokiaľ okresný súd žalobe (v takom rozsahu) vyhovel len z

dôvodu, že odporca nenamietal výsledky znaleckého posudku, rovnako nekonal správne. Úlohou znalca v danej veci bolo totiž len určenie výšky priemernej mesačnej mzdy navrhovateľa za určitý čas a nie určenie obdobia, za ktoré táto výška priemernej mesačnej mzdy zamestnávateľovi patrí (rozhodnúť o tomto, bolo úlohou súdu). Správnosť výsledkov znaleckého posudku sme preto nemali dôvod rozporovať. Žiadnu z uvádzaných skutočností, ktoré v konaní opakovane žalovaný tvrdil a preukazoval, okresný súd pri rozhodovaní nezohľadnil ani sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia. Žalovaný ma za to, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a rozhodnutie okresného súdu je predovšetkým nepreskúmateľné. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalobca v súvislosti so skončením pracovného pomeru si splnil všetky povinnosti, a to odovzdal všetky prostriedky zamestnávateľovi v súlade s odovzdávacím protokolom. Po skončení pracovného pomeru nebol žalovaný so žalobcom v žiadnom pracovnom vzťahu, preto podľa Manuálu v časti 1. Povinnosti vodičov - zmena kontaktu nebolo možné od žalobcu vyžadovať. K tvrdeniu žalovaného o dôvodnej pochybnosti o „reálnom záujme“ žalovaného umožniť opätovný nástup do zamestnania žalobcovi uviedol, že všetky dokumenty bolo možné riadne prevziať a podpísať len na pobočke zamestnávateľa STD DONIVO a. s., na súčasnej adrese Zvolen, Na štepanci 1, k čomu žalobca vôbec vyzvaný nebol. Zo strany zamestnávateľa nebola snaha nevyhnutne vyžadované dokumenty poskytnúť, pričom bolo potrebné služobné oprávnenie, osvedčenie prepravcu, osvedčenie vozidla oprávňujúce prevádzkovať prepravnú činnosť v EÚ, platobné čerpacie karty, karty na tankovanie, služobný telefón, nabíjačky, SIM kartu, všetky potrebné PIN kódy ku kartám, opätovne poskytnúť žalobcovi, bez týchto nie je možné prácu vodiča MKD v Európskej únii vykonávať. Odporca mal možnosť v celom konaní uvádzať svoje námietky a dôkazy svojich tvrdení, ktoré uvádza v odvolaní. V ďalšom sa vyjadroval k postupu žalovaného o výzve žalovaného žalobcovi zo dňa 21. 01. 2014 k nástupu do práce, ale s poukazom na vyjadrenie zamestnanca v časti mobbing zamestnávateľa voči zamestnancovi v konaní Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 14Cpr/2/2015.

4. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ust. § 378 a 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Podľa § 470 ods. 1, 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

6. Krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že od 01. 07. 2016 nadobudol právnu účinnosť nový procesný predpis, a to zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý sa v zmysle vyššie uvedených prechodných a záverečných ustanovení použije aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

7. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby umožňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

8. Podľa § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) platného a účinného v čase rozhodovania okresného súdu v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že námietka žalovaného v odvolaní, že rozsudok okresného súdu je nepreskúmateľný, je dôvodná. Odvolací súd uvádza, že z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu žiadnym spôsobom nemožno zistiť, ako sa okresný súd vysporiadal s námietkami žalovaného uvedenými v písomnom vyjadrení žalovaného zo dňa 10. 01. 2014, pričom odvolací súd zároveň zistil, že k tomuto písomnému vyjadreniu žalovaný doložil aj fotokópie dokladov, s ktorými sa súd však žiadnym spôsobom neoboznámil, resp. nevykonal dokazovanie týmito doloženými dokladmi v zmysle § 129 O. s. p. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd len konštatoval vyjadrenie žalobcu k doručovanej výzve na nástup do práce, avšak vyhodnotenie dôkazu z predložených dôkazov v súlade s ust. § 132 žiadnym spôsobom nevykonal. Zároveň súd ani nerozhodol, že by nevykonal dokazovanie dôkazmi, ktoré žalovaný v priebehu konania pred súdom prvej inštancie predložil. Takýmto postupom okresný súd odňal reálnu možnosť žalovanému konať pred súdom, keď vo veci nevykonal náležité dokazovanie dôkazmi, ktoré boli doložené do spisu zo strany žalovaného, tieto dôkazy žiadnym spôsobom súd nevyhodnotil a rozhodnutie okresného súdu nespĺňa náležitosti v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Hoci rozsudok okresného súdu obsahuje všetky štyri časti v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd poukazuje na to, že je nepreskúmateľný. Štruktúra odôvodnenia rozsudku musí byť vždy v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktoré záväzne určuje ust. § 157 ods. 2 O. s. p. (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie), dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Len odôvodnenie rozhodnutia účastníkom konania dovoľuje posúdiť, ako súd ich vec vyložil a aplikoval príslušné predpisy, či už procesné predpisy, alebo procesné predpisy hmotného práva, akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní o veci samej. Z tohto hľadiska je odôvodnenie rozsudku veľmi významnou časťou rozsudku. Poradie obsiahnuté v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. je pre súd záväzné, pričom odôvodnenie rozhodnutia musí obsahovať všetky časti v zmysle citovaného ustanovenia. Okresný súd pri vypracovaní rozhodnutia, čo sa týka jeho odôvodnenia, sa dôsledne ust. § 157 ods. 2 O. s. p. neriadil a podľa neho nepostupoval. Žiadnym spôsobom neuviedol skutočnosti, ktoré považuje za preukázané a ktoré nie, nezhrnul vykonanú dôkaznú situáciu a odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje náležité právne posúdenie veci. Žiadnym spôsobom sa nevyssporiadal s námietkami žalovaného, že žalovaný žalobcu opakovane vyzýval na nástup do zamestnania a žalobca svojim konaním sa snažil účelovo predĺžiť lehotu doby, za ktorú mu má byť vyplatená náhrada mzdy z dôvodu neplatne skončeného pracovného pomeru. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia rešpektujúc ust. § 157 ods. 2 O. s. p. muselo obsahovať skutočnosti, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie súdu, a to základnú myšlienkovú líniu, ktorou sa súd riadil, keď dospel k záverom uvedeným v rozhodnutí. Formulačne má byť odôvodnenie rozhodnutia dostatočne pochopiteľné pre účastníkov konania a musí byť natoľko presvedčivé, aby odôvodňovalo záver uvedený vo výrokovej časti rozhodnutia. Nevyhnutnou súčasťou takéhoto postupu súdu je povinnosť zaoberať sa tými námietkami účastníkov, ktoré sú relevantné vzhľadom na prijaté rozhodnutie súdu a uviesť argumenty, ktoré súd viedli v súvislosti s uvedenými námietkami k právnemu vyjadreniu vo výroku rozhodnutia. Napadnutý rozsudok okresného súdu takéto náležitosti nespĺňa. Vzhľadom na uvedené, ani odvolací súd nemôže posúdiť, na základe akých úvah, akého zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia veci dospel okresný súd k rozhodnutiu tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku okresného súdu. Odvolací súd nemôže posúdiť, či súd prvej inštancie postupoval správne, pretože nevie, z akých skutočností okresný súd vychádzal, akými právnymi úvahami sa riadil. Písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, ktorá skutočnosť zakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutia v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

10. Odvolací súd poukazuje na to, že potreba náhrady mzdy, ktorá zamestnancovi patrí podľa ust. § 79 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. v znení platnom ku dňu neplatného skončenia pracovného pomeru (ďalej len „Zákoník práce“) je vyvolaná tým, že zamestnávateľ po neplatnom rozviazaní pracovného pomeru, či už výpoveďou, okamžitým zrušením alebo zrušením v skúšobnej dobe prestal prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy i napriek tomu, že zamestnanec trval na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával. Poskytnutie náhrady mzdy je teda dôsledkom nesplnenia povinnosti zo strany zamestnávateľa prideľovať zamestnancovi, ktorý trvá na tom, aby ho zamestnávateľ ďalej zamestnával prácu podľa pracovnej zmluvy. K strate na zárobku následkom nesplnenia povinnosti zamestnávateľa prideľovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy môže u zamestnanca prísť len vtedy, ak je sám pripravený, ochotný a schopný vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy. Okresný súd nevykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré predložil žalovaný v priebehu prvostupňového konania do spisu, zároveň nezistil náležité skutkový stav veci, keď nezistil, či u žalobcu neexistovala

prekážka, aby žalobca mohol ako zamestnanec vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy na strane zamestnanca, keď nevenoval náležitú pozornosť ani tvrdeniam a listinám, ktorými dokazovanie tiež žiadnym spôsobom okresný súd nevykonával a týmto sa pri rozhodovaní ani nezaoberal (nevyplyva to z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu), že žalobca počas doby po neplatnom skončení pracovného pomeru vykonával prácu u iného zamestnávateľa, čo by svedčalo existencii prekážky na strane žalobcu vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy u žalovaného. Odvolací súd v tomto smere odkazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 204/2009 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 36/2010. Rovnako sa okresný súd nevysporiadal s písomnou výzvou žalovaného, ktorou žalovaný vyzýval žalobcu na nástup do zamestnania, keď písomná výzva bola doručovaná na adresu žalobcu, pričom na doručenke sa nachádza potvrdenie prevzatia písomnosti dňom 18. 12. 2013, ktorý údaj je na doručenke preškrtnutý; zistenie postupu žalobcu vo vzťahu k prevzatiu tejto zásielky súd žiadnym spôsobom nezisťoval, hoci žalovaný na túto skutočnosť poukazoval. Rovnako sa súd nevysporiadal ani s odoslanými tvrdenými sms správami zo strany žalovaného; teda okrem vady nepreskúmateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, súd ani náležite nezistil skutkový stav s prihliadnutím na dôkazy doložené do spisu, pričom okresný súd tieto dôkazy ani nevykonával (z obsahu zápisníc o pojednávaní to nevyplyva). Takýmto postupom konanie pred súdom prvej inštancie a rozhodnutie súdu zakladá vadu procesného postupu súdu, ktorým súd znemožnil strane - žalovanému, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil.

11. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní rozhodne v súlade s ust. § 185 ods. 1 CSP, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná, ak rozhodne, že niektorý z dôkazov nevykoná, náležite zdôvodní, prečo dôkaz, ktorý bol stranou sporu navrhnutý, resp. doložený do súdneho sporu nevykoná, dôkaz vykoná v súlade s ust. §-u 188 ods. 1 CSP a vykoná vyhodnotenie dôkazov v súlade s ust. §-u 191 CSP. Následne vo veci znova rozhodne, pričom pri odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd bude postupovať v súlade s ust. §-u 220 ods. 2 CSP tak, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie netrpelo vadou nepreskúmateľnosti. V súlade s ust. §-u 396 ods. 3 CSP o náhrade trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).